

BÀI DỰ THI

**Cuộc thi: “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI
(LẦN 4) NĂM 2025”**

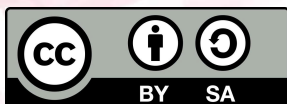
Thông tin

Bài dự thi: Một Nét Bút, Một Tấm Lòng

Họ và tên: Võ Việt Trinh

Khoa: Truyền thông sáng tạo

Email: voviettrinh.1209@gmail.com

Một Nét Bút, Một Tấm Lòng © 2025 bởi Võ Việt Trinh được cấp phép theo CC BY-SA 4.0.

CUỘC THI BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI

Từ khi tôi còn là một đứa trẻ 9 tuổi, cái tuổi non nớt về thế giới xung quanh chưa biết thế nào là đau buồn, mất mát. Bà tôi đã kể cho tôi nghe về những ngày tháng khó khăn của dân tộc. Đó là những câu chuyện về thời kỳ nhân dân ta sống trong cảnh thiếu cơm ăn, áo mặc, khi cái đói, cái nghèo bủa vây, khiến lòng người nặng trĩu. Lúc ấy, tôi chỉ nghe một cách vu vơ, như nghe những câu chuyện cổ tích, chẳng thể hiểu hết ý nghĩa sâu xa của những lời bà kể. Những hình ảnh về sự khốn khổ ấy, dù được kể với giọng trầm buồn của bà, vẫn chỉ là những mảnh ký ức mờ nhạt trong tâm trí một đứa trẻ.

Mãi đến khi tôi bước vào cuối cấp ba, trong những giờ học lịch sử, cô giáo của tôi đã mang câu chuyện ấy trở lại, nhưng lần này, nó sống động và ám ảnh hơn bao giờ hết. Cô kể về nạn đói năm 1945 – một trong những trang sử đau thương nhất của dân tộc. Những con đường đầy xác người nằm la liệt, những đứa trẻ gầy gò, xanh xao, và cả những con chuột mập mạp lê bước vì đã ăn no nê "thức ăn" ngoài đường. Những thước phim tư liệu về cuộc chiến tranh của nhân dân ta, dù được kể lại, cũng không thể lột tả hết sự khốc liệt. Lời dạy của cô như một nhát dao khứa vào lòng tôi, khiến tôi nhận ra rằng, phía sau những ngày tháng yên bình hôm nay là biết bao máu và nước mắt của cha ông. Chính trong những giây phút ấy, tôi bắt đầu cảm nhận

sâu sắc hơn về nỗi đau của dân tộc, về sự hy sinh thầm lặng của những người đã đấu tranh để mang lại ánh sáng cho đất nước.

Bác sống như trời đất của ta
Yêu từng ngọn lúa, mỗi nhành hoa
Tự do cho mỗi đời nô lệ
Sữa để em thơ, lụa tặng già
(Bác ơi- Tố Hữu)

Hàng ngàn năm lịch sử của đất nước ta, là những chuỗi ngày mất mát, khi chiến tranh đã để lại, những vết sẹo không thể xóa nhòa, trong lòng mỗi người dân là những giọt nước mắt của người mẹ mất con, những đứa trẻ mồ côi và những ngôi làng bị tàn phá. Nhưng trong bóng tối ấy Bác đã xuất hiện Chủ tịch Hồ Chí Minh – người anh hùng xuất hiện như tia sáng mặt trời, soi sáng lối đi cho dân tộc Việt Nam ta, vượt qua những đêm đen đau thương dẫn đường cho dân tộc thoát khỏi ách đô hộ của thực dân phương Tây.

Ai trong chúng ta cũng biết Bác là người con của làng Sen, Nam Đàn, Nghệ An, với cái tên Nguyễn Tất Thành. Bác là biểu tượng của lòng yêu nước, ý chí kiên cường, và tình thương bao la của Bác dành cho dân tộc hay biết nhiều hơn nữa đó là những gì Bác đã làm cho dân tộc. Nhưng có bao giờ bạn tự hỏi, sau những vinh quang rực rỡ ấy, Bác đã trải qua những ngày tháng cuối đời như thế nào? Chúng ta thường ngợi ca những chiến công của Bác, những năm tháng Bác bôn ba khắp thế giới để tìm đường cứu nước, nhưng ít ai nhắc đến những giây phút cuối cùng, khi Bác đối diện với quy luật sinh tử của đời người. Cũng giống như cách chúng ta thường vô tư vui đùa bên cha mẹ, mà quên rằng thời gian trôi qua, liệu một ngày nào đó, họ có còn ở bên ta nữa không? Vì thế hôm nay, tôi muốn đưa các bạn đến với một cuốn sách đặc biệt “*Bác Hồ viết Di chúc và Di chúc của Bác Hồ*” một cuốn nhật ký được viết bởi Bác Vũ Kỳ - người thư ký riêng của Bác. Cuốn sách không chỉ là một tài liệu lịch sử, mà còn là một hành trình cảm xúc, đưa con người lạc vào những ngày cuối đời của Bác, khi Bác vẫn ngày ngày nghĩ cho dân, cho nước. Qua từng trang sách, tôi như được sống trong khoảnh khắc Bác ngồi bên bàn làm việc, viết từng dòng Di chúc với trái tim trĩu nặng tình yêu thương dành cho nhân dân và các chiến sĩ. Đó là những dòng chữ không chỉ thể hiện tầm nhìn vĩ đại của một vị lãnh tụ, mà còn là tâm nguyện của một người luôn trăn trở vì tương lai đất nước.

Ngay từ khi thấy cuốn sách tôi đã bị ấn tượng bởi sự giản dị mà sâu sắc toát lên từ trang bìa. Một màu trắng tinh khôi, chỉ có một hình ảnh Bác vẫy tay chào thân thiện, gần gũi, như chính con người của Bác – một vị lãnh tụ vĩ đại nhưng luôn sống đời sống giản dị, chan hòa. Hình ảnh ấy không chỉ là một thiết kế bìa sách, mà như một lời khẳng định về phong cách sống

và tư tưởng của Bác, luôn hướng về nhân dân, về cách mạng với tất cả sự chân thành và tận tụy.

Khi đọc những trang sách kể về quá trình Bác viết Di chúc, tôi không khỏi xúc động trước sự cẩn trọng và tâm huyết của Người. Theo hồi ký của Bác Vũ Kỳ, vào dịp sinh nhật lần thứ 75, Bác đã dành những giờ phút quý giá từ 9 đến 10 giờ sáng để viết và chỉnh sửa bản Di chúc đặt với cái tên “Tài liệu Tuyệt đối bí mật” ấy. Từng câu, từng chữ được Bác chau chuốt, không chỉ vì giá trị của văn bản này đối với hiện tại mà còn vì tầm nhìn xa cho tương lai dân tộc. Lời Bác viết: “Tôi đề sẵn mấy lời này, phòng khi tôi sẽ đi gặp cụ Các Mác, cụ Lênin và các vị cách mạng đàn anh khác, thì đồng bào cả nước, đồng chí trong Đảng và bầu bạn khắp nơi đều khỏi cảm thấy đột ngột” đã khiến tôi xúc động. Thái độ ung dung, lạc quan trước quy luật sinh tử, kết hợp với câu thơ Đỗ Phủ: “Nhân sinh thất thập cổ lai hy” (Người thọ 70 xưa nay hiếm), thể hiện một tâm thế bình thản nhưng đầy trách nhiệm. Chỉ với câu đầu tiên trong bản Di chúc của Bác đã khiến tôi cảm thấy hổ thẹn. Là một người trẻ, tôi thừa nhận mình đã quá nhút nhát khi không dám đối mặt với các thử thách ngoài kia. Nhưng Bác chấp nhận với số phận dù vẫn nhiều điều Bác còn luyến tiếc trên đất nước này “ Suốt đời tôi hết lòng phục vụ Tổ quốc, phục vụ cách mạng, phục vụ nhân dân. Nay dù phải từ biệt thế giới này, tôi không có điều gì phải hối hận, chỉ tiếc là tiếc rằng không được phục vụ lâu hơn nữa nhiều hơn nữa.” Bác vẫn chưa thấy ngày đất nước được thống nhất, ngày mà nhân dân ta được độc lập, tự do, thế mà Bác vẫn đối mặt với mọi thứ trong cuộc sống bằng sự lạc quan và chuẩn bị chu đáo, dù đó là những việc nhỏ nhất.

Bác Hồ không chỉ để lại những lời căn dặn về cách mạng và hơn thế nữa, Di chúc của Bác còn dạy tôi về giá trị của sự đoàn kết Bác nhấn mạnh, đoàn kết là sức mạnh lớn nhất của dân tộc và chỉ khi tất cả mọi người cùng chung tay chúng ta mới có thể vượt qua mọi khó khăn. Người viết: “Các đồng chí từ Trung ương đến các chi bộ cần giữ gìn sự đoàn kết nhất trí của Đảng như giữ gìn con ngươi của mình”. Lời dạy này khiến tôi suy ngẫm về những lần làm việc nhóm trong học tập hay công việc. Có những lúc mâu thuẫn xảy ra, nhưng chính sự đồng lòng và tinh thần tự phê bình đã giúp tôi và các bạn vượt qua khó khăn. Hay trong việc xây dựng những mối quan hệ tốt đẹp với bạn bè, gia đình và cộng đồng. Tôi luôn học cách lắng nghe, thấu hiểu và tôn trọng những ý kiến khác biệt, bởi tôi tin rằng chỉ khi biết trân trọng nhau, chúng ta mới có thể cùng nhau tạo nên một xã hội tốt đẹp hơn. Tôi cũng cố gắng tham gia các hoạt động tập thể, từ những buổi tình nguyện dọn dẹp môi trường, giúp đỡ trẻ em khó khăn, đến các chương trình tuyên truyền về giá trị lịch sử và văn hóa dân tộc. Mỗi lần tham gia, tôi lại cảm nhận được niềm vui và ý nghĩa của việc sống vì người khác – điều mà Bác đã dành cả đời để thực hiện.

Chỉ còn vài ngày nữa là Bác Hồ sẽ ra đi mãi mãi. Bác Vũ Kỳ và các anh em chiến sĩ biết sức khỏe của Bác đã quá yếu, không thể đi xa, nên ra sức khuyên can. Nhưng Bác không đồng ý. Ngược lại, Người kiên quyết lên kế hoạch cho chuyến đi cuối cùng của cuộc đời – một hành trình mà Bác không muốn bỏ lỡ bất kỳ khoảnh khắc nào, bởi trong lòng Người luôn canh cánh những điều còn luyến tiếc. Bác nhớ rõ từng sự kiện: ngày nào sẽ trồng cây, ngày nào sẽ tổ chức tuyên dương các cán bộ. Từ việc lớn đến việc nhỏ, Bác không quên dù chỉ một chi tiết, tỉ mỉ lập kế hoạch để đến từng nơi, bất chấp sức khỏe ngày càng suy yếu. Bác sợ bỏ lỡ bất kỳ điều gì, sợ không kịp để lại những lời dặn dò, những tình cảm chân thành cho đất nước và nhân dân. Đúng vậy việc lập kế hoạch cho trong cuộc sống hay cụ thể hơn là việc học tập, trong công việc là điều vô cùng quan trọng

Có một chi tiết được Bác Vũ Kỳ viết đã khiến trái tim tôi như thắt lại. Trong những ngày cuối đời, sức khỏe Bác đã rất yếu, nhưng Người vẫn chống gậy, gắng sức tham dự buổi gặp gỡ các cán bộ. Bác biết các anh em sẽ đứng chờ ở cổng trước để chào đón và trò chuyện với mình, nhưng Người không muốn mọi người nhìn thấy hình ảnh một vị lãnh tụ yếu đuối. Vì thế, Bác lặng lẽ chọn đi qua cổng sau, âm thầm và khiêm nhường như cách Người sống cả đời. Trước đây, mỗi lần phát biểu, Bác luôn xuất hiện với dáng vẻ uy nghiêm, giọng nói trầm ấm vang vọng, truyền cảm hứng cho hàng triệu người. Nhưng lúc này, chỉ một câu nói đơn giản, Bác cũng phải tập luyện rất lâu để giữ được sự rõ ràng. Bác không muốn bất kỳ ai phải lo lắng cho sức khỏe của mình, bởi với Bác, đất nước và nhân dân luôn là điều quan trọng nhất. Mỗi người, từ các anh em cán bộ đến những đứa con của dân tộc, đều có những trọng trách riêng, và Bác không muốn mình trở thành gánh nặng cho bất kỳ ai. Câu chuyện về Bác khiến tôi không khỏi suy ngẫm về chính mình. Là một sinh viên, tôi luôn cố gắng lập kế hoạch cho việc học tập và cuộc sống, nhưng so với sự tận tụy và trách nhiệm của Bác, tôi nhận ra mình vẫn còn nhiều thiếu sót. Bác, dù ở những giây phút cuối đời, vẫn đặt lợi ích của đất nước lên trên tất cả, còn tôi đôi khi lại để những mục tiêu cá nhân hay khó khăn nhỏ nhặt làm lung lay ý chí. Có lẽ, điều khác biệt không chỉ nằm ở sự trách nhiệm mà còn ở cách Bác trân trọng từng khoảnh khắc sống. Từ tấm gương của Bác, tôi nhận thấy trong học tập và cuộc sống, tôi cần rèn luyện tính cẩn thận, lập kế hoạch rõ ràng và hướng đến những giá trị bền vững.

Bác căn dặn “thực sự thấm nhuần đạo đức cách mạng, thật sự cần kiệm liêm chính, chí công vô tư” là kim chỉ nam để rèn luyện bản thân. Vậy cần kiệm liêm chính có nghĩa là gì? Cần là siêng năng, chăm chỉ. Kiệm là tiết kiệm, không xa xỉ. Liêm là trong sạch, không tham ô. Chính là ngay thẳng, công bằng. Chí công vô tư có nghĩa là đặt lợi ích của dân lên trước. Trong cuộc sống, ai cũng có thể mắc sai lầm, nhưng với Đảng, Bác Hồ luôn nhấn mạnh và viết đi viết lại những lời căn dặn này trong Di chúc vì một đất nước độc lập hạnh phúc hơn cán bộ phải

xứng đáng là người lãnh đạo, là người đầy tớ trung thành của nhân dân. Lời dạy ấy là ánh sáng dẫn đường, nhắc nhở mỗi đảng viên không ngừng tu dưỡng, thực hành đạo đức cách mạng để xứng đáng với niềm tin của nhân dân, góp phần dựng xây một Việt Nam hùng cường, thịnh vượng. Ở thời buổi hiện đại ngày nay, khi những cám dỗ về vật chất và danh lợi dễ khiến con người sa ngã, lời dạy của Bác là một lời nhắc nhở rằng phải sống trung thực, liêm khiết và đặt lợi ích tập thể lên trên cá nhân.

Những dòng chữ trong Di chúc ấy giản dị nhưng chứa đựng tầm nhìn sâu rộng của Người không chỉ nói về chiến thắng của cuộc kháng chiến chống thực dân, đế quốc, mà còn thể hiện sự trăn trở sâu sắc về đời sống của nhân dân sau khi đất nước hòa bình. Bác quan tâm đến mọi tầng lớp trong xã hội, từ những người nông dân lam lũ, những thanh niên đầy nhiệt huyết, đến phụ nữ – những người chịu nhiều thiệt thòi trong xã hội cũ. Từng câu, từng chữ trong Di chúc như một lời nhắc nhở rằng, một cuộc sống đáng sống là cuộc sống biết sẻ chia, đặt lợi ích của cộng đồng lên trên lợi ích cá nhân. Đặc biệt lời căn dặn của Bác về thanh niên: “Đoàn viên và thanh niên ta nói chung là tốt, mọi việc đều hăng hái xung phong, không ngại khó khăn, có chí tiến thủ” lời ấy không chỉ là sự động viên mà còn là một niềm tin mãnh liệt mà Bác đặt vào thế hệ trẻ – những người sẽ tiếp nối ngọn lửa cách mạng, xây dựng đất nước ngày càng vững mạnh. Là một sinh viên, tôi hiểu rằng sống giản dị, tiết kiệm như Bác không chỉ là cách để rèn luyện bản thân mà còn là cách để tôi học cách trân trọng những giá trị tốt đẹp trong cuộc sống. Tôi cố gắng bắt đầu từ những việc nhỏ nhất: từ thiện giúp ích những người gặp khó khăn, dành thời gian lắng nghe và động viên một người cần sự an ủi, hay đơn giản là giữ gìn môi trường xung quanh sạch đẹp. Những hành động ấy, dù nhỏ bé, đều là cách tôi thể hiện tình yêu quê hương đất nước, như cách Bác đã sống cả đời vì dân tộc. Tôi nhớ mãi câu chuyện về đôi dép cao su giản dị của Bác – đôi dép mà Người mang suốt những năm tháng bốn ba, không bao giờ thay mới dù đã mòn. Câu chuyện ấy nhắc nhở tôi rằng, hạnh phúc không nằm ở sự xa hoa, mà ở sự chân thành và cống hiến.

Trong Di chúc Bác có viết về việc bồi dưỡng thế hệ cách mạng cho đời sau cũng là một việc rất quan trọng và rất cần thiết, như một ngọn đuốc soi sáng đường đi. Tôi hiểu rằng trách nhiệm của mình không chỉ dừng lại ở việc học tập, mà còn phải rèn luyện đạo đức, lối sống để trở thành một công dân có ích. Trong cuộc sống hiện đại, khi áp lực học tập, công việc và những lo toan đôi lúc khiến tôi chùn bước, tôi thường nghĩ dù trong những năm tháng khó khăn nhất của cách mạng mà Bác Hồ vẫn luôn lạc quan, kiên định khiến tôi nhận ra rằng những thử thách của mình chẳng là gì so với những gì Bác đã trải qua. Tôi tự nhủ phải mạnh mẽ hơn, không ngừng học hỏi và hoàn thiện bản thân, để trở thành một người “vừa hồng vừa chuyên” không chỉ giỏi về kiến thức mà còn có trái tim ấm áp, biết yêu thương, biết cống hiến. Những

dòng Di chúc của Bác không chỉ là lời dạy, mà như một người bạn đồng hành, khích lệ tôi mỗi ngày: cố lên, học nữa, rèn luyện nữa, để mai này góp một phần nhỏ bé xây dựng đất nước mà ông cha ta đã dành được.

Là một sinh viên, tôi biết rằng hành trình phía trước còn dài và không hề dễ dàng. Nhưng với Di chúc của Bác như một kim chỉ nam, tôi tin rằng mình sẽ không bao giờ lạc lối. Tôi muốn sống một cuộc đời ý nghĩa, không chỉ vì bản thân mà còn vì cộng đồng, vì đất nước. Trở thành một ngọn lửa nhỏ, góp phần thắp sáng giấc mơ về một Việt Nam hùng cường, thịnh vượng, đúng như tâm nguyện của Bác. Mỗi ngày trôi qua, tôi tự nhắc mình: cố lên, học nữa, rèn luyện nữa, để mai này có thể góp một phần nhỏ bé vào công cuộc xây dựng đất nước, xứng đáng với những gì Bác Hồ và các thế hệ đi trước đã hy sinh và để lại.

Cuốn sách “*Bác Hồ viết Di chúc và Di chúc của Bác Hồ*” không chỉ giúp hiểu thêm về những ngày cuối đời của Bác, mà còn cho bạn biết rằng, dù ở bất kỳ hoàn cảnh nào, Bác vẫn luôn nghĩ cho dân, cho nước. Những dòng Di chúc của Bác không chỉ là lời nhắn nhủ cho thế hệ mai sau, mà còn là minh chứng cho một cuộc đời cống hiến không ngừng nghỉ. Hãy một lần cầm cuốn sách ấy lên, lật từng trang, và để lòng mình hòa vào những dòng chữ của Bác Vũ Kỳ. Đó không chỉ là câu chuyện về Bác Hồ, mà còn là câu chuyện về chính chúng ta – những người con Việt Nam, luôn mang trong mình niềm tự hào và trách nhiệm tiếp nối di sản mà Bác để lại. Bác Hồ mãi là ngọn lửa soi sáng, truyền cảm hứng cho tôi và các thế hệ trẻ.